

landvindingsloven af 1966 til offentlig finansiering kræves særlov, idet dette må betyde, at der ved eventuelle sagers forberedelse og gennemførelse sikres en alsidig behandling, hvorved der under forhandlingerne ministerierne imellem bliver mulighed for en koordineret hensyntagen til alle relevante forhold, herunder de naturfredningsmæssige.

Kommissionens stilling hertil giver ikke ministeriet anledning til bemærkninger, idet man forudsætter, at ministeriet for kulturelle anliggender ligesom eventuelt andre berørte ministerier tidligt inddrages i forhandlingerne om sådanne eventuelle lovsagers forberedelse.

Angående 1), grundforbedrings-sager efter lov nr. 241 af 8. juni 1966, henvises specielt til kommissionsbetænkningens side 252. Kommissionen vedtog det standpunkt, at fredningsinteresser ikke gør sig særlig stærkt gældende med hensyn til disse arbejder, men forbeholdt sig, at fredningsmyndighederne i enkelte tilfælde kan gribe ind ved rejsning af fredningssag, eventuelt mod erstatning til de implicerede lodsejere efter naturfredningslovens regler.

Spørgsmålet om et organiseret samarbejde vedrørende denne gruppe sager har kommissionen ikke nærmere behandlet, men man må forudsætte, at fredningsplanudvalgene under deres analysearbejde vil være opmærksom på særlige områder, hvor også disse sager bør følges fra fredningsside. Udvalgene vil i så fald kunne rette henvendelse til de efter grundforbedringsloven administrerende myndigheder, ligesom det kan tænkes, at anmeldelsesordninger efter den nye naturfredningslovs § 44 kan blive aktuelle for særlige områder.

De større landvindingsarbejder, 2), der normalt har været gennemført efter landvindingsloven, omtales i betænkningen side 252 f. Det er til disse sager, hovedinteressen knytter sig, ligesom det navnlig er disse, der er fremme i den offentlige debat.

Naturfredningskommissionens flertal fandt, at en repræsentant for fredningsinteresserne bør have sæde i statens landvindingsudvalg, og at fredningsinteresserne bør indgå som et moment af betydning, når der efter landvindingslovgivningen tages stilling til et projekt. Såfremt en sådan repræsentation ikke opnås, foresloges det i alt fald fastslået, at fredningsinteresserne

skal indgå blandt de momenter, der tages i betragtning under landbrugsministeriets behandling.

Et mindretal — landbo- og husmandsforeningernes repræsentanter i kommissionen — ville bl. a. under henvisning til vandløbslovens § 2, hvorefter benyttelse af vandløbene til afledning har fortrinsret frem for anden benyttelse, kun tiltræde regler, der hindrer udførelsen af vandløbsforanstaltninger efter de foreliggende finansieringsmuligheder, såfremt der samtidig foreligger hjemmel for ydelse af erstatning til de lodsejere, som har bekostet udarbejdelse af et projekt og i øvrigt derved udelukkes fra en normal landøkonomisk udnyttelse af de pågældende interessearealer.

Spørgsmålet om hensyntagen til naturfredningsinteresser ved gennemførelse af vandløbsregulering har været drøftet i folketingsudvalget vedrørende forslag til lov om ændring af vandløbsloven m. m., jfr. navnlig udvalgsbetænkningens bemærkninger side 9 til nr. 20, som er sålydende:

„Under forhandlingerne om lovforslaget er der fra fiskerierorganisationernes samarbejdsudvalg fremsat forslag om, at lovens § 2 suppleres med en bestemmelse om, at vandløbsretten, forinden der meddeles tiladelse til en vandløbsregulering, skal påse, at naturfredningsinteresser og andre almene hensyn ikke skades ved projektets gennemførelse. Da den efter vandløbslovens § 2, stk. 1 og 2, bestående fortrinsret for vandløbenes anvendelse til afledningsformål fremfor andet brug er af central betydning for såvel landbruget som for kommunerne, kan forslaget om begrænsning af § 2 ikke imødekommes. Hvis fredningsmyndighederne ønsker at bevare vandløbets hidtidige tilstand, kan dette ske på sædvanlig måde efter naturfredningsloven.

Hvis derimod fredningsinteresser uden egentlig fredning ønskes tilgodeset derved, at vandløbsreguleringen ændres og gennemføres på en dyrere måde, er der behov for at skaffe dækning for merudgiften på samme måde, som det er tilfældet efter den gældende § 94 (veje og jernbaner), og som ved visse spildevandsanlæg efter lovforslagets § 74 d. Da sådanne sammenstød mellem afvandsningsinteresser og naturfredningsinteresser bør løses ad politisk vej, foreslås § 22, stk. 4, hvorefter statstilskud kan ydes til af-